

Spreidīķa teksts no Lūkas ev. 3. nodaļas no 15.- 17. un no 21. - 22. pantam

Bet, kad ļaudis savās gaidās par Jāni savās sirdīs domāja, vai tas varbūt neesot Kristus, 16 tad Jānis visiem atbildēdams sacīja: "Es kristīju jūs ar ūdeni, bet pēc manis nāks viens spēcīgāks, nekā es esmu, kam es neesmu cienīgs atraisīt kurpju siksnas. Tas jūs kristīs ar Svēto Garu un uguni. Tam vēteklis ir rokā, un Viņš tīrīs Savu klonu caurcaurīm un sakrās kviešus Savā klētī, bet pelavas sadedzinās neizdziestošā ugunī."

Kad nu visi ļaudis likās kristīties un arī Jēzus bija kristīts, tad, Viņam Dievu lūdzot, debesis piepeši atvērās, un Svētais Gars redzamā veidā uz Viņu kā balodis nolaidās, un balss atskanēja no debesīm: "Tu esi Mans mīļais Dēls, uz Tevi Man labs prāts."

Mīļā draudze!

Svētki ir pagājuši. Esam iegājuši jaunā gadā. Varbūt, ka varam teikt: "Viss atkal normāli". Nē, tā gluži nav. Dziļāk ieskatoties pagājušā gadā, jūtam, ka ir notikumi, kas ir atstājuši rētas. Nē, nav viss atkal "normāli". Un ko mēs zinām par šo jauno gadu? Gaidām taču gaišumu un drošību.

Baznīcas ritmā vēl ir šis janvāra laiks, saņemts kādā īpašā gaisotnē. To apspīd Zvaigznes dienas gaisma.

Pati Zvaigznes diena bija 6. janvārī, tur bija notikums, kā trīs gudrie vīri no austrumzemēm atrada ceļu pie Jēzus Betlēmē. Spožā zvaigzne bija ceļa rādītāja. Šīs zvaigznes atspīdumu dēvē par Ēpifāniju. Un Ēpifānijas gaisma ir liecība, ka Kristus patiešām ir dzimis. Līdz šai dienai tā liecina par Dieva mīlestību. Cik labi būtu, ja arī mūs šī gaisma sasniegtu.

Lai liecinātu par kādu cilvēku, to nevar bez iepriekšējām norunām. Visdrošāk un pareizāk būs, ja runātājs saņem kādu pilnvaru. Vai arī Jēzum tāda bija vajadzīga? Es nezinu, vai tā bija vajadzīga, bet Viņš patiešām tādu saņēma. Un to deva pats Dievs.

Jēzus bērnība ir aizvadīta, viņš ir pieaudzis un nobriedis vīrs. Tad tuksnesī pie Jordānas upes ir īpašais notikums:

Tur Dievs mūs iepazīstina ar savu dēlu un saka apmēram tā:

Es tevi mīlu. Es par tevi priecājos! Kas par sirsnīgiem vārdiem!

Katrs dēls un katra meita būs godīgi aizkustināti un lepni, ja viņu tēvs teiks tādus vārdus. Tie iedvesmos tālāko dzīvi un palīdzēs pieņemt dzīvi, kāda nu tā nāks. Ja ir tāds saprotošs tēvs, tad katrs bērns varēs viņam uzticēties bez bailēm un atklāti runāt arī par savām bailēm un rūpēm.

Man bija jādomā, kā tas bija, kad es augu. Nē, tik dziļa tuvība man nebija ar maniem vecākiem. Nav arī tik apzināta apliecināšana no vecāku puses bijusi. Tomēr, paldies Dievam, bija arī sirsnība.

Arī jums ir sava pieredze. Atskatoties – kāda bija jūsu bērnība un uzaugšana?

Man bija arī jādomā par bērniem, kuri uzaug bez vecākiem, kas ir patversmēs, karā zaudējuši piederīgos. Vai viņi kādreiz dzirdēs, kādu par viņiem priecājamies, cik labi ir, ka viņi vienkārši **ir, vai** izjutīs mīlestību?

Mūsu tekstā nerunā kāds parastais tēvs par savu dēlu, bet to saka tēvs, kas ir debesīs - Dievs par savu dēlu Jēzu.

Lasot Jauno Derību vienmēr atkal redzas, ka ir bijusi liela tuvība starp Dievu un Jēzu. Tur redzas siltums, uzticība. Iaiņība. Dziļās attiecības izpaužas, kad dēls uzrunā savu tēvu kā "abba" - **mīļais tētiņ**. Vienmēr atkal Jēzus aprunājas ar savu tēvu, gan tuksnesī gan kādā citā nomaļā vietā; arī Jēzum ir vajadzīgs tēva padoms. Bez tuvības tas nav saņemams. Un ne tikai vienreiz gadā. Paklausība nav spaidis, bet tā ir zināšana, ka Dieva nodoms ir pareizs.

Un ko Dievs **grib**? Viņš grib, lai Jēzus dzīvo kopā ar cilvēkiem un dalās ar viņiem Dieva mīlestībā, lai Jēzus dod tālāk to, ko pats saņem no sava tēva.

Jēzus to īsteno. Ne tikai ar vārdiem, bet ar visu savu sirdi viņš ir pie lietas. Viņš ir ar tiem, kas netiek ar dzīvi galā, kas ir dzīves pabērni. Ir ar tiem, kas dzīvē tā kā pazuduši, kam jāmaina vai pat jāatrod dzīves ceļš: jo tas, kurā patlaban nonākuši, ved prom no gaismas. Jēzus palīdz atjaunot saites ar Dievu. Viņš neizpēta dažādos cēloņus, bet dzīvo kopā ar tiem, ieiet viņu

dzīvē, šo cilvēku ikdienā un rāda, kā atkal atvērties gaismai un kā atkal atrast ceļu pie Dieva - kļūt patiesi labiem.

Par šo "atgriešanos" runā arī Jānis tuksnesī. Viņš norāda, ka nedrīkst aizmirst Dieva likumus, Dieva taisnību, kas ikvienam būtu jāieņem savā ikdienā. Cilvēki, kas izvēlas šo virzienu - pārdomā līdzšinējo dzīvi. Un tos, kas meklē savienojumu ar Dievu - tos Jānis krista Jordānas upē. Jānim Kristītājam - tā viņu apzīmē - ir taisnība - līdz šai dienai. Atgriešanās ir vajadzīga. Jāatrod skats uz Dievu. Gaidītāju rindā ir arī Jēzus.

Arī Mateja evaņģēlijā ir apraksts par Jēzus kristību, bet tur tā ir sīkāk aprakstīta: Tur ir teikts, ka Jānis negrib Jēzu kristīt. Jānis redz Jēzus saistību ar Dievu, redz Jēzus pārākumu, arī tā bezvainīgumu. Bet tad ir pielaišanās, "**nu lai tā notiek**". Un kristības ir. Mēs arī uzzinām, ka pār Jēzu atveras debesis un Dievs pats nāk ar savu spēku pie Viņa - ar savu Svēto Garu - tas ir **kā balodis**, tas nav balodī iekšā, nav arī pats balodis, nav aprakstāms, un Dievs saka vārdus, kas Jēzu pilnvaro nākotnes darbam:

"Tu esi mans mīlais Dēls, pie tevis man labs prāts."

Mīļā draudze, šie vārdi arī mums ir vajadzīgi. Tie arī mūs var stiprināt, dot mums drošību, ka pie Dieva vienmēr atkal varam saņemt padomu un spēku. Dievs taču ir arī mūsu Tēvs debesis. Viņš saprot mūs.

Bet dažreiz uzmacas šaubas: Vai esam vēl pietiekoši labi? Mēs taču neesam tik dievbijīgi un labi kā Jēzus? Vai Dievs mūs tādus var tiešām mīlēt?

Jā, to Viņš patiešām var. Viņš arī pār mums ir teicis šos vārdus:

Šis ir mans Dēls, šī ir mana meita. Es viņu mīlu. Es par viņu priecājos!

Tos Viņš ir teicis mūsu kristībās. Tos Viņš grib teikt arī tiem, kuri vēl nav kristīti. Iemesls tam nav, ka mēs būtu tik labi. Neviena cilvēks nevar sev Dieva mīlestību izpelnīt! To mums dāvina Dievs, tādēļ, ka esam viņam pie sirds.

Jēzus mums atstāj arī uzdevumu. Viņš mums uztic dot kristības tālāk. Mateja evaņģēlijs noslēdzas ar Jēzus vārdiem: **Eita un darait par mācekļiem visas tautas, tās kristīdami Tēva, Dēla un Svētā Gara vārdā.**

Tā katrs var piederēt pie Dieva ģimenes, var būt Jēzus brālis vai māsa un dzīvot ar Tēva mīlestību. Mēs varam Tēvam uzticēt, kas mūs nodarbina. Varam pie viņa nākt kā šajā dievkalpojumā. Varam Viņam teikt savas rūpes un domas. Mēs nekļūsim perfekti un viena otra vaina un mūsu nepilnība mūs nospiež - bet ir piedošana. Par to vienmēr atkal Jēzus liecināja, tādēļ Viņš nāca pasaulē.

Esam iegājuši jaunajā gadā. Ir neziņa par tālāko, kā būs mūsu mīļajiem, kā draudzei. Brāļu draudzes lozungs mūs mudina uzticēties Jēzum: **"Nevienu, kas pie manis nāk, es nekad nedzišu prom."** (Jāņa 6:37)

Pārdomājot šos vārdus, es redzu domās durvis. Es stāvu pie viņām, es gribu tās atvērt, es kautrējos to darīt. Un kad es atveru un pārkāpju sliksni, tad esmu atvieglota: Mani sagaida Jēzus, kas ir bijis ar mani pagātnes gaitās un man ir drošība, ka kopā ar Viņu varēšu veikt arī šo jauno gadu.

Ir Epifānijas laiks. Arī mēs esam ceļā. Cik labi, ka mums ir Jēzus vārdi. Varam tiem uzticēties.

Un kā ir ar kādu debesu atspīdumu, kā ceļa rādītāju?

Debesu atspīdums - nav tikai zvaigžņotās debesis redzams, bet arī tur, kur mēs uzticamies Dieva mīlestībai un piedzīvojam viņa laipnību un žēlastību.

Nelaiķis archibīskaps Grīnbergs saka: Saskati, draugs, katrā cilvēkā Dieva sveicienu, bet būsīm arī mēs katram cilvēkam tāds Dieva sveiciens – ar savu lēnprātību, patiesību, iecietību un mīlestību.

Āmen.

Mācītāja emerita Gita Putce